Ч. 145. Львів, пятниця 18. серпня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 1500 М
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 100 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення“ 100 М., в „Надісланім“, в „Оповістках“ і некрольоґи 200 М. Між новинками і в редакційній части 300 М., на першій стороні 400 М. За дрібні оголошення 30 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 60 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Зєднання Китаю.

Зєднання Китаю, розбитого внутрішньою боротьбою, робить все більші поступи. До сього часу були в Китаю три головні групи, що в менше або більше ворожій поставі стояли проти себе. На першому місці стояв Чанґ Тсо Лін, що опанував манджурські провінції, з мав теж деякий голос і в Монголії. Опісля йдуть провінції, що повинувалися Тсав Кун, генер. ґубернатори Чілі, в котрих одначе раз довше, раз коротше проявлявся вплив ґенерала Ву Пе Фу. Це провінції Чілі, Шантунґ, Гонан. До них треба ще додати Шензі і Гупег, котрі одначе не були ще міцно в руках ґен. Ву Пе Фу. До третьої групи належать провінції, що виявляли меншу або більшу самостійність від Пекіну. Кіянгсі і Кіянгсу через своїх ґубернаторів були злучені з Пекіном, так само Ангуі звільна й полохливо заявився за Пекіном, одначе власть ґубернаторів в тих провінціях була дуже мала. Гупег став свого рода противником ґен. Ву Пе Фу, і тільки дожидав нагоди, щоби увільнитися від власти „північного“ ґенерала. Проти Пекіну виразно стояли Чекіянґ і Фукієн, а також злучені в полуднево-західний союз провінції: Квантунґ (Кантон), Їнан і Сечуан. Між тими ворожими Пекінови провінціями не було безумовної єдности, та все таки вони стали справжньою небезпекою для центрального уряду. Одначе вони вдоволилися у відношенню до Пекіну неплаченням податків та веденням деколи екстратурної заграничної політики, врештою не відділюючися зовсім від решти Китаю.

Побіда ґен. Ву Пе Фу над Чанґ Тсо Ліном утворила умовини для злиття цілого північного Китаю. Та — як звичайно у Китайців буває, — перший крок не викликав сили для продовження цеї уніфікаційної акції. Чанґ забажав зміцнитися в своїх провінціях. Заініціоване Пекіном повстання він здавив. Ву Пе Фу не прийшов на поміч повстанцям. Таким чином святочно скинений з президента Чанґ зовсім спокійно став ґубернатором Манджурії, Пекін з ним переговорює, а Ву Пе Фу заявляє, що він зовсім не хотів строго покарати Чанґа, коли той залишить дальшу акцію. Мається враження, що Ву Пе Фу найшовся в прикрому положенню. Йому дано до пізнання, щоби він не йшов за далеко в „покаранню“ Чанґа, приятеля Японії. Не улягає сумніву, що Японія якимсь чином протеґує Чанґа. Якщо Чанґ лишиться в Манджурії, то Пекін старатисьме витворити з ним modus vivendi, так що Манджурія знову належатиме до Китаю, мимо того, що Чанґ і тепер, хоч в дуже обережних словах, проголошує себе незалежним.

Та більшого значіння є успіх, добутий ґен. Ву Пе Фу на півдні. Заки він розпочав свій похід проти Чанґа, то післав поважнійшу суму до Кантону, де ґен. Чен Чіюнґ Мінґ грав важну ролю поруч президента Сун Ят Сена. В глибині свого серця Чен був більше відданий ґен. Ву, з котрим він мав безнастанні суперечки, як Сун. Головною причиною їх розходжень було це, що Сун хотів підприняти карну експедицію проти півночі, а Чен бажав дати змогу прийти до себе розхитаному південеви. Вкінці прийшло до явного розриву. Чен заявив, що він не піде на політику Суна, відступив з Кантону з частиною вірного собі війська і дав змогу Сунови розпочати авантурничий похід. Сун думав, що провінція Гунан радо піде з ним рука в руку. Та тут теж тужили за спокоєм. Вкінці Сун добув тільки незначний тріюмф. Він взяв слабо обсаджену провінцію Кіянгсі, але без вигляду на дальший похід.

Підчас того все більше змагалася розруха в Кантоні. Сун дав вільну руку робітникам, котрі зєдинилися в сильних союзах, з метою добути їх ласку. Після відступлення Чена жовнірі не чули над собою сильної руки і робили, що їм подобалося. Старий приятель і співробітник Суна від початку революції, 82-літній Ву Тінг Фанґ, не був в силі як горожанський ґубернатор припинити розруху. Всі тужили за поворотом Ченґ Чіюнґ Мінґа. І він вернув, але не як помічник Суна, лиш як його противник. Він дав до пізнання, що не буде працювати з Суном. Багато до цього причинилася свіжо позолочена приязнь з Ву Пе Фу. Чен проголосив скинення Суна, обсадив Кантон і прогнав пана президента, котрий втік на кількох відданих йому воєнних кораблях, бездумно острілюючи місто скорострілами. Його остання опора, старий Ву, помер. Таким чином в Кантоні усунено головні перепони до зєднання з Пекіном.

Та важнійшим є що инше. Дуже розумний і незвичайно здатний ґенер. ґубернатор Чекіянґу, Лю Юнґ Гсіянґ, зложив достоїнство військового ґен. ґубернатора і візвав своїх товаришів на півночі зробити те саме, щоби вкінці краєви дати повну **цивільну** управу. За його прикладом пішов ґен. ґубернатор Фукієну. Тим способом усунено дві дальші перепони на шляху обєднання краю під проводом Пекіну. Це витворює певність, що в короткому часі Китай буде вповні зєдинений.

Вкінці годиться додати, що міністром закордонних справ в китайському уряді став **Велінґтон Ку**, б. амбасадор в Парижі і член Ради Союза Народів, котрий вже дався пізнати, як наш приятель.

(За „Н. Ц. Ц.“)

Довкола Східної Галичини.

Жалі „Курера Львовского“ і голос „Курера Польского“.

Розвязалися язики орґанам польської публичної опінії в справі Східної Галичини. Цікаве при тім, що деякі з них виставляють собі при тій нагоді пречисте свідоцтво безсоромного політичного хамелеонства і крутійства, бо як раньше, коли українські чинники порушували справу Східної Галичини на ріжних заграничних форумах, горлали, що ця справа або вже порішена (польським мечем то-що), або є неактуальна і польський уряд не повинен сушити собі нею голови, — так тепер ті самі орґани жаліють, що справа Східної Галичини таки не порішена і змивають свому урядови голову за те, що раньше тої справи не полагодив.

„Старий то звичай польський, — пише „Курєр Львовскі“ — що найважнійші справи полагоджується в останній хвилі під пресією необхідности. Так було все з нашими найважнійшими політичними справами“. Тут жалується „Курєр Льв.“, що польський уряд, а також польське громадянство не мали до останньої хвилі програми в східній справі, не знаючи, яких границь домагатися при мирових переговорах в Ризі. Подібна справа зі Східною Галичиною. „Справу цю **можна було полагодити сейчас після замирення з большевиками в Ризі**, де остаточно з міжнародного становища цю справу полагоджено між всіми заінтересованими сторонами“.

Отже не вирішив меч цеї справи, як ще недавно можна було читати в тім самім орґані, і зле робив польський уряд, що дав себе загіпнотизувати кличами про її неактуальність та приступає до її поладнання що йно під пресією необхідности.

Дальші міркування „Курєра Львовского“ на тему дефінітивного поладнання справи Східної Галичини з міжнародного становища, це виспівана до банальности пісонька про рижський мир, який раз на все мав би установити границі між польською і совітською федераційною державою. Установлено там границею також ріку Збруч і справа зі Східною Галичиною ясна, дарма, що инакше розуміють цю границю Поляки, а инакше совітський уряд, котрий, між иншим, уважає уроженців Східної Галичини горожанами лише Сх. Галичини і в тім дусі видає їм урядові особисті документи. Але для „Курєра Льв.“ це мабуть „не актуальне“, він уважає рижський трактат „політичним актом, який підписано за згодою і подекуди під пресією західних великодержав“.

Біда в тім, що „маємо діло — як читаємо дальше — зі **специяльною злобою** західних великодержав, проявляючоюся в тім, що рижський трактат не одержав доси міжнародної санкції і що деякі великодер[illegible] ще відкликуються на трактати версайльський і сан-жерменський, з котрих перший застерігає усталення наших східних границь союзним великодержавам, а другий владу суверена над цілою „Малопольскою“ переливає з був. Австрії на союзні великодержави“. Такі постанови, на думку „К. Льв.“, могли запасти тому чотири роки назад, але „життя перейшло над ними вже давно до дневного порядку, на їх гробі наросла ціла нова історія Польщі і Росії, що виявилася в довгій війні, а потім у мирі, заключенім під пресією заходу“.

Не зрозуміле львівському орґанови людовців тільки те, що той мир не ратифікувала доси ні одна західна великодержава а тим самим не признані офіціяльно східні границі Польщі, очеркнені тим миром. А прецінь з представниками совітського уряду конферує офіціяльно і Л. Джордж і Барту і Сканцер, сходяться з ними то в Ґенуї, то в Газі, заключують торговельні умови тощо...

І тому великий жаль висловлює „К. Льв.“ до польської приятельки і союзниці Франції. „Чому вона не зробить раз предметом компромісу наших східних границь — питає він — і дорогою уступок для Англії на иншім полі не причиниться остаточно до полагодження так капітальної для Польщі справи? Чи для Франції близші справи Малої Азії, Сирії і т. п., чим справи Польщі“?.

Дальше людовий орґан радить Франції не забувати, що людність Франції зменшується, людність Польщі збільшується, а це річ великої ваги, коли зважити, що Німеччина за яких 50 літ числитиме яких 100 міліонів людей...

Кінець кінців „К. Льв.“ тішиться, що польський уряд приступає до останнього акту, що має на меті упорядкувати відносини у східній „Малопольщі“, а саме до надання автономії людности цего краю.

Инакше підходить до справи Сх. Галичини варшавський „Курєр Польський“, що зовсім не звертає уваги на рижський мир, опираючись виключно на „осудженім“ мирі версайльскім. „Державним мужам, — пише він — що заступали Польщу на конференціях у Версалі і свої підписи на трактаті поклали, не вдалось осягнути остаточного усталення границь нашої держави. Союзні великодержави застерегли собі найвиразнійше в 87-ім артикулі, що самі означать ті границі, про які в трактаті нема бесіди.

Отже наша східна границя, котрої лінія, поведена на карті, рішить нарешті про судьбу наших руских земель, є все ще проблємою невирішеною. Великодержави не сказали про неї останнього слова.

„Вже в самім головнім трактаті сказано, що Польща прийме по-

станови великодержав що до прав мешканців, які ріжняться від більшости расою, мовою, або релігією і згодиться на уміщення цих постанив в окремім трактаті з тими великодержавами. А в тім спеціяльнім трактаті, підписанім вже лише Польщею і пятьма великодержавами, сказано виразно, що в містах і округах, замешканих національними меншостями, буде тим меншостям дана участь в розділенню сум, які буджет держави, громади чи округа призначує на шкільні, релігійні або добродійні цілі. Сказано також, що Польща годиться, щоб ті постанови віддано під опіку С. Нар., що зобовязується незміняти їх без дозволу Союза Народів і що в часі спору між Польщею а котроюсь з держав Союза на підкладі інтерпретовання тих постанов, польський уряд годиться, щоб рішаючий голос мав постійний міжнародний трибунал справедливости".

Вкінци зазначує „Курєр Польскі", що булоб легкодушністю кликати Українців до виборчої урни перед виразним означенням прав, признаних їм прінціпіяльно у Версалю, і не дивується, що теперішний кабінет не хоче такою легкодушністю обтяжувати своєї совісти. Його обовязком виконати це, що инші занедбали.

Конференція в Льондоні.

Не має згоди.

ПАТ. доносить з Льондону: На засіданню провідників делєгації дня 14. ц. м. Поанкаре, з огляду на треваючу дотепер ріжницю поглядів між делєгатами союзних держав, предложив відложити рішення в справі мораторії на такій підставі:

З огляду на трудноші, які виґворились між делєгатами на дорозі до осягнення порозуміння, уважаю, що булоб найбільш відповідним, відмовити Німеччині всякого рода мораторії у відношенню до трьох найблизших місячних рат, себто тих, що припадають на серпень, вересень і жовтень, далі не приняти хвилево ніякого рішення в справі рати на падолист і дальших. Рата з дня 15. серпня булаб відложена до дня 31. ц. м. ізза спізнення, викликаного льондонськими народами і рішенням комісії для відшкодовань. Зрозумілою річю остає само собою те, що в разі невиплачення через Німеччину одної із трьох чергових рат комісія для відшкодовань ствердила би факт недодержання через Німеччину прийнятих зобовязань.

Почавши від нинішного дня, союзники розпочали би приміновання таких контрольних средств, що до яких осягнено вже згоду. Чергова міжсоюзна конференція малаб відбутися з початком падолиста ц. р. в цілі розглянення справи міжнародньої позички для Німеччини, як також справи міжсоюзних довгів. Згадане предложення Поанкаре Льойд Джордж відкинув і предложив з черги проєкт уділення безпроволочно Німеччині 3-місячної мораторії. Поанкаре відповів на те формальною заявою, що в такому разі мусів би одержати згоду на заряджения контролі над німецькими державними копальнями і лісовим доменами. В цей спосіб до згоди не прийшло мимо старань Поанкаре.

Голоси французької преси.

Французька преса, обговорюючи льондонську конференцію, приписує одноголосно її впадок становищу Льойда Джорджа в справі заставів. Домагання Поанкаре в справі заставів одобрює французька преса одноголосно. Одобрює також загальне становище Поанкаре і підчеркує його змагання до порозуміння. При тому завважує, що Поанкаре не міг йти в слід за Льойд Джорджом без затрати найбільш живучих інтересів Франції.

Виїзд Поанкаре.

Аґ. Аваса доносить з Льондону: Поанкаре зложив 14. [illegible] вінець на гробі невідомого жовніра, а о год. 11. опустила французька делєгація під його проводом Льондон.

Французькі наміри.

Аґ. Аваса доносить з Льондону: Французька рада міністрів займеться на своїм черговім засіданню в Парижі, розглядом положення, яке витворило розбиття льондонської конференції, як також виготовленням інструкцій для представників уряду в репараційній комісії в справі мораторії для Німеччини. Поанкаре дасть франц. делєгатови в реперацийній комісії Дубуа вдруге інструкцію, щоби цей противився уділенню мораторії для Німеччини. Не є виключеним, що також і бельгійський делєгат одержить потрібну інструкцію від свойого уряду. На випадок дальшої опозиції зі сторони делєгатів англійського й італійського слідував би в комісії рівний розділ голосів а з огляду знов на неприсутність в комісії американського урядового делєгата, голос Дубуа, як голови комісії, переважив би рішення в користь французьких домагань. Треба завважити, що навіть на випадок, колиб не числити голосу Дубуа як рішаючого, то й без того голоси делеґатів французького і бельґійського рішилиб про відкинення англійського предложення ізза браку безглядної більшости в голосованню. Поділ знова голосів по 2 з кождого боку, мусів би означувати „status quo", зглядно відкинення мораторії.

Справа Австрії передана Союзови Народів.

Міністри союзних держав після дискусії над теперішним фінансовим положенням Австрії рішили переказати ту справу Союзови Народів.

Близький Схід і льондонська конференція.

„Н. Вр. Таґебл." доносить, що по відомостям берлінських денників на близькому Сході вичікують вислідів льондонської конференції з напруженою увагою.

Побоюються там, що зірвання конференції вплине дуже поважно на розвій випадків на близькому Сході. Концентрацію більших кемалістичних сил коло Ісмід уважають в Греції як намір обсадження Константинополя Францією.

Побоювання перед страйком.

„Дейлі Кронікль" пише, що опір англійських делєгатів проти конфіскати лісів і німецьких копалень, треба пояснити також цим, що на випадок конфіскати німецькі гірники викликали би страйк.

Признання для Льойда Джорджа.

„Дейлі Телеґреф" доносить, що англійська рада міністрів висказала в друге свою апробату що до поступовання Льойда Джорджа на льондонській конференції.

Голоси анґлійської преси.

Аґ. Аваса доносить з Льондону: В звязку з розбиттям льондонських переговорів підчеркують англійські денники, що цего факту не треба уважати як кінець коаліції.

„Дейлі Експрес" підчеркує слова Поанкаре, котрий заявив, що зробить все, щоби удержати союз. „Морнінґ Пост" пише, що розуміє знаменито становище Франції, яка домагається ґарантії від Німеччини. Денник підчеркує, що також в справі Сходу Льойд Джордж не вмів погодити поглядів англійської політики з французькими поглядами.

Політика Льойда Джорджа, не є відгомоном почувань англійського народу. „Таймс" висказують надію, що англійський народ признасть тепер, що нові люде повинні стати на чолі уряду, як заступники теперішнього коаліційного кабінету.

З недавно минулого

або з „пшешло 600" — „около 100".

Тернопільський „Глос польскі" від довшого часу поміщує записки ріжних кріптонімів з часів українсько-польської війни в р. 1918/19. В критику тих записків ми не думаємо вдаватися, але впадають нам в очи записки якоїсь „Єдн-ої з комітетових", котра в ч. 31. згаданого тижневника в передовій статі описує життя польських інтернованих в таборі в Микулинцях. Стаття ця замітна з того огляду, що авторка, як така, що блище стояла до табору, була комітетовою для допомоги інтернованим, — описує відносини в таборі, і цей опис не виходить якось так страшно, як то ми з иншої сторони були звикли чути або читати.

Цікавих відсилаємо до стгаті самої, а тут ограничимося тільки до порівнання того, що в своїм часі відносно числа померших в тому таборі сказав посол Заморскі, предсідник „Комісії сеймовей следчей для бадяня окруцєньств украіньскіх" на 66. засіданню варшавського Сойму, присвяченім спеціяльно тій справі, з дня 9. липня 1919. з тим, що пище „єдна з ком." в Глосі. І так пан посол і офіціяльний предсідник Комісії вичисляючи ті „окруцєньства" вигукнув в одному місці: „В самих Мікуліньцах стверздоно

На сторожі народнього добра.

7)

(Додаток до „Вістника" неуконституованої фондації „Народнього Дому" у Львові).

(Продовження.)

Вже самі Білчане уважали і досі уважають цей ліс їх питомим, дідівським добром, і не знають йому пощади. За часів української влади їх депутація заявила повновласникови „Н. Д.", котрий зборонявся видавати їм масові асиґнати, — що вони самі підуть з сокирами в ліс, бо цей ліс є їхній і рубатимуть не питаючи в нікого дозволу. Повітовий комісаріят в Перемишлянах, повідомлений про те, а не хотячи доводити до поважнійших конфліктів, переводив разом із заступником „Н. Д." цілі торги з селянами, щоби лише ліс ратувати. Давалося селянам асиґнати на инші ліси; ні —, не хотіли; лише в Білці!

Як прийшла польська влада, „Комісія для розділу дерева" в Перемишлянах видала на білецький ліс таку силу примусових асиґнат, що в разі їх зреалізовання не було би з ліса сліду. Наслідник Кураторії радник Нападієвич виєднав в Краєвій Комісії телєґрафічне спинення цеї монструальної видачі і реалізовання вже виданих асиґнат.

Розписано комісійні оглядини ліса на місці. Того дня вийшло пів села Білчан у ліс з сокирами, і кождий вже напаред зазначив собі своїм знаком дуба чи сосну. На заступника „Н. Д." о. декана Шуля, котрий в межичасі цілим своїм впливом і енергією спинював нищення ліса, не завагалися Білчане зробити навіть — політичний донос! Остаточно, дорогою переговорів і торгів — при інтервенції комісії — устійнено певний контингент дерева матеріялового і палива, — котрий „Н. Д." мусів видати.

Хоча були всякі корисні оферти, Кураторія на експльоатацію ліса не то ніколи не згодилася, але навпаки завсіди давала свому заступникови вказівки, щоби що змога серед даних обставин часу, ліс хоронив. З огляду на поставу населення і властей, котрі безумівно наказували видачу дров населенню, мусілося де-що рубати. Одначе простору, який з цеї причини рубалося що року, — у відношенню до загального простору ліса при 40-літному періоді рубання — був чи не о половину менший, як нормально мав бути, а вируб доконувався виключно зимовою порою. Це дасться ствердити помірами!

Тому такі вислови як „крайне легкомышленная и опустошительная вырубка" „хищническая эксплуатація", „прямо преступная вырубка" і т. д. ми підписані як іменем Кураторії, так і п. Нападієвича з крайним обуренням пятнуємо як злобну клевету!

Спеціяльно-ж відпираємо особисту напасть на о. декана Шуля, котрий як завідатель і повновласник вів з рамени Кураторії справи Білки. Стверджуємо, що о. Шуль у всьому приноровлювався до припоручень і вказівок управи „Н. Д.", а народнє добро хоронив ревно і чесно. Стежив ночами за злодіями, стежив за несовісною лісовою сторожю, наражував прямо своє життя, ходив по судах та инших властях, боровся з ненавистю, як не цілого села, так бодай тої частини Білчан, котра виведена в 1915 р. православним батюшкою до Росії, вернула домів в 1918 році зі зміненими до основ поглядами на віру, етику, суспільний лад і — приватну власність. Що ліс в Білці взагалі ще істнує, в тому львина заслуга о. Шуля.

Дотично дальшого „возмутительнаго, легкомысленнаго дѣйствія", а то продажі розваленої лісничівки в Білці, діло малося так: Ця лісничівка стояла за селом, осторонь на горі. В часі війни її не спалено, але що була незамешкала, — знищено. В квітні 1918 р. з мешкального дому на цій лісничівці стояв лише зруб. Не було ні вікон, ні дверей, ні даху, ні стель, ні долівок. Дещо ліпший був вигляд економічного будинку. Не було також ніякої огорожі, а сад до тла вирубаний.

Кураторія мала гадку відбудувати цю лісничівку, але в тім часі не було ким, ані чим. Кілько не шукалося і не питалося за майстрами, котрі піднялися би цеї роботи, — все надаремно. Теслі чи инші майстри були всі при війську; а як деякий і залишився, так двори його прямо переліцитовували. В квітні і маю 1918 р., мимо всіх старань, не можна було найти майстрів.

Ще гірше було з матеріялами на критття дахів. Не було ні соломи, ні ґонтів, ні дахівки. Будівельна експозитура в Перемишлянах обіцювала доставу ґонтів, але на тім кінчилося. А тимчасом — роса очі їла.

(Далі буде)

пішешло 600 (шістьсот) випадкуф смерці на тифус мендзи інтернованими“ (Mowy sejmowe, N. 7, стр. 4). А щож пише про ту саму справу „Єдна з ком.“? Пише так (Глос п. стр. 2): „Всьруд інтернованих почовл шерзжиць сен тифус так, же около 100 (сто) людзі (за цілих 9 місяців) змарло“, а на стр. 3.: „Посьруд інтернованих панoвал шерзьлівє тифус і гішпанка, на ктуре велю змарло, єднак докладней цифри подаць нє можна“ і т. д.

Так отже з „пішешло 600“ у вшехпольського крикуна зробилось всего „около 100“ теж у Польки, котра одначе не могла, скажім, так „пересаджувати“ з огляду на близькість місцевости і живучих людей, котрі все бачили і легко моглиб висказати безпідставність тверджень „статистиків“ Глос-у. Ми на основі певних жерел можемо з цілковитою певностю ствердити, що вмерло їх ні 600 ні 100, але не цілих 60 (шістьдесять), що може посвідчити теж на основі метрик смерти о. вікарій Микулинець, Дорожиньскі, котрий сам всіх померших ховав. І то не всі умирали на тиф, як з натиском твердив посол Заморскі, щоби яркійше змальовати „окрученьства“, але, як пише „Єдна з ком.“, теж на іспанку і венеричні хороби, що може ствердити лікар, котрий обслугував табор. І щож супроти того всего „дані“ пана посла і предсідника Слідчої Комісії, в котрої склад входить навіть представники Франції й Італії (ті самі Mowy sejmowe N. 7, стр. 2)?! І се тільки, коли ходило о самі Микулинці, — а прецінь Микулинці п. посол і предсідник подав як найбільше відражаючий приклад! І прецінь ті „дані“ були відослані до заграничних правительств, як певні доkази!... Не дармо тіж заграничні правительства допєра тепер починають перевіряти свої погляди на ріжні справи..

Поінформований.

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий“ у Львові, Ринок 10, вкл. кн. ч. 5.000. Жертводавці понище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

дивостоцький уряд допомагає повстанням. Так само доносять, що між Минськом і Полоцком іде бій між повстанчими і червоними військами (Рпр).

Комуністичний зїзд.

Дня 9. серпня закінчився в Москві комуністичний зїзд. На зїзді промовляв Зіновєв, закликаючи до боротьби із соціял-революціонерами і з меншевиками. Прочитано лист хорого Леніна, в якому він доносить, що незабаром поверне на своє становище. Рпр.

Шліть жертви на будову памятника на могилі Леся Мартовича до Пов. Тов-а Кредитового „Віра“ в Раві Руській

Дописи з краю.

Кукизів, пов. Львів.

Культурно просвітний рух.

Село Кукизів, де живе богато латинників, що мають склеп „Кулка рольнічего“, по семи роках пробудилось. Заходом місцевої інтелігенції та кількох свідомих селян відновлено читальню „Просвіти“, до якої долучено вже давно зорганізований аматорський кружок, який складається із 40 членів, самих добірних акторів співаків із селян. Кружок цей дав вже більше вистав, як „Свекруха“, „Сватання на Гончарівці“, не лише в свойому селі, але їздив з виставами до Запитова та до Колоденця.

Мішаний і мужеський хор під енергічною орудою інж. Антоневича не ріжниться нічим від міських добре вишколених хорів. Селяни з доокoличних сіл і інтелігенція подивляє роботу цього кружка. Режісерія кружка спочиває в руках студента Мироновича.

На будуче приготовляє кружок „Ой не ходи Грицю“ з музикою. Селяне а головно молодіж відносяться до цеї праці дуже прихильно, бо мимо жнив і всякої праці в полі дуже радо ходять на проби, які відбуваються майже кождого дня.

На загальних зборах читальні „Просвіта“, скликаних дня 6. серпня ц. р., реферував делегат зі Львова п. Петро Вишневський, який прямо гіпнотизував присутних своєю бесідою. До читальні вписалось понад 60 членів, з помеж яких вибрано добірний і енергічний виділ. Щоби читальня в повні сповняла свої важні обовязки, зорганізувалась при ній органзаційна і просвітна комісія, в склад якої входять виключно ідейні інтелігенти. Селяне зацікавились дуже кооперативою і лише брак льокалю стає покищо на перешкоді до зорганізування так важної для нас станиці.

З польських справ

Корфанти в своїм сосі.

В Лігезі пщинського повіту на Шлеську оснувалося велитенське підприємство, зложене з фабрики меблів і тартаків, на якого чолі станув Корфанти, як голова надзірної ради.

Атентат на польську копальню.

В Бельновіці на Шлеську мала відкрити польська влада атентат на державну копальню вугля. Арештовано одного робітника в момент, коли він вертів діру в канал під парнею для робітників. В слідстві мало вийти на яву, що разом з товаришами хотів він висадити парню в повітре. Так само мали бути висаджені машини для добування вугля і електрівня. Атентат мав бути виконаний в момент, коли робітники були в копальні. Арештовано усіх винуватих, які признaлися, що належали до Оргешу.

Генеральний страйк в Бельську.

Страйк, який вибух в металевих і текстильних фабриках Бельська, поширюється і на міські заведення, як газівня і електрівня. Влада зорганізувала добровольче поготівля в ціли введення в рух міських заведень.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередню свою адресу.

Совітська Росія.

Після процесу есерів.

Виконавчий комітет третого інтернаціоналу видав відозву до робітництва цілого світу, в якій доказується, що совітський уряд судячи соціял революціонерів не кермувався жадобою пімсти, а революційними цілями. Виконання засуду відложено. Рпр.

Аптики в аренду.

Совітський уряд виготовив проект передачі державних аптик в аренду приватним особам. Рпр.

Пашпорти.

Замість робітничих книжок, в совітській Росії заведено пашпортовий примус, так як за царських часів. Рпр.

Повстанчий рух.

Совітська преса нотує богато випадків відновлення повстанчого руху, головно на Забайкалю. Вла-

РІЖНІ ВІСТИ.

Конфлікт між чехословацьким урядом і папою.

Чеські денники доносять про непорозуміння, яке зайшло між чехословацьким урядом і папою. Причиною непорозуміння є факт заіменовання через папу без відома чехословацького уряду д-ра Янтавса апостольським вікарієм Трнави. Папа супротивився компетенції чехословацького уряду в справі цего іменовання з тим узасадненням, що д-р Янтавс зістав іменований тільки папським адміністратором, а в тому випадку не прислугує чехословацькому урядови право „вета“.

Промислова криза в Чехах.

„Пондельнік“ доносить з Праги, що в суботу звільнено 400 робітників з фабрик у Вітковицях. Колиб криза тревала дальше, то в найблизшому часі буде звільнено знов 300 робітників.

Баварсько німецька згода.

Б. К. доносить з Мінхену: На днях дійде до оконечного полагодження справи порозуміння Баварії з німецьким урядом. Вправді протокол берлінських переговорів підписав в Берліні гр. Лерхенфельд, все таки баварська рада міністрів, котра радила над цею справою в суботу через кілька годин, не дійшла ще до порозуміння і не прийняла ще оконечно згаданий протокол.

Фашісти домагаються розвязання Італійського парляменту.

Телегр. Комп. доносить, що фашісти в Медіоляні рішили домагатися від уряду розвязання парляменту, пояснюючи це домагання як одиноке средство охорони перед небезпечними політичними експериментами. Фашісти разом з Муссоліні числять на те, що через нові вибори будуть могли одержати відповідне, власне представництво.

Вільзон їде до Праги?

Американські часописи доносять, що б. президент Зединених Держав

МИКОЛА ГОЛУБЕЦЬ.

Олександер Архипенко.

Архипенко має звичай, завсіди тільки дуже коротко придержуватися одної техніки; але відтак вертається він назад до неї. Так сотворив він 1920 р. по довгій перерві многоматеріяльної методи „Жінку“, яку показав на першій виставі Секції d' Or. Ця фігура з блискучого металю стоючи по середині салі, коли одного пополудня відбувався концерт, високо понад метушнею чорних фраків, білих облич і брунатних скрипок, почала уважливіще, аніж сам канельник, оживлювати кождий рух серед музикантів і слухачів в тисячних своїх заглибленнях і випуклостях. Наче велитенський діямант віддзеркалював цей центральний твір кожен зовнішний блиск в райдужних варіяціях. Тут здавалося було пробите внутрішне вікно для впровадження здобутків непередбачених обріїв.

Це мистецтво стається тої днини справдішним зеркалом світа. Новим у ньому було й само пристосовлення світа. Уся досьогочасна пластика в камени чи глині була рабськи підпорядкована напрямкови освітлення, яке до певної міри само моделювало скульптуру. Тут навпаки: скульптура моделює освітлення, капризно гуляє з ним довкола і каже йому собі служити. Світляний водограй.

А рівночасно обявляють спроби Архипенка вже нову естетику, якої жерелами не є вже краса і чистість, але модерні враження сили і руху. Грецьке, контемплятивне вичування бога заступає сучасний авіятор елегантним летом. Наша душа приняла нову скорість; нашим кінчинам відповідає новий рух: махінальний.

Архипенко є першим в мистецтві, який усвідомив собі ті почування. І примітивно, без шмінки, використовує він їх в своїй творчости, сміливо, не питаючи, що евентуально скажуть на це панове традиції. Він поступає може по варварськи і лякає більшість. При кожному новому пізнанню, наче Індіянин, висловлює свою радість криком. Як Індіянин дає коване золото: усе своє почуття форми, свою ритміку, давно здобуту чистоту для невідомої кукли машини. І з цього виходить богиня.

Але зараз таки її таємниця стає розслідженою, її істота добута, удар пружини відомий — в одному salto mortale поривае артиста темперамент в противний бік. Пересичений землею, глиною, бляхою, шукає він душевного виразу і глянь, вже його має: різьбити атмосферу, місити повітря, формувати отвори.

Це — очевидно в переносному розумінню. Його пре щось до усе інтензивнійшого означування істнування. Архипенко наслідував природний реалізм. Від своїх найраньших першопочинів, придержуючись чужого ідольного мистецтва, хотів давати творче життя. Тому індивідуальність зразка є йому байдужа. Індійське мистецтво знає тільки Будду, середньовічне тільки обличє Христа: в такомуж розумінню є для Архипенка профорною — жіночий портрет. І він повертає до малих статуеток. В них дає справжні богині.

Тим з Танагри чи з Пантеону відповідає „Жіноче торзо“: еманація найглибшої волі пе-красного, це космічна жінка, цей гін недійсних голенів в метафізичне, вповні обезтілеснена, а до цього юпітерська еротика, якій доволі пів заокруглення незрівнаної груди. Коліно зворушуюче недосказане. В других статуетах болюче знання про землю: опущення, розшматовані жіночі тіла, тяжкі несвідомими породами.

В тім нараз переоцінка усіх форм. В дійсности тільки мольова варіяція, яка дозволяє бачити друге обличя художника. Члени тіла вивернуті мов рукавичка, горі підшевкою. Людина розшматовує себе, обезтілює, ради кращого зрозуміння техніки Бога. Архипенко є першим, що відважився на це позірне самовбивство пластики.

Глибока фільозофія промовляє до нас з тих творів. Кождий обєкт є там в свойому противенстві. Істнування в неістнуванню. Повнота висловлена порожнею. Архипенко вичаровує перед нами найкраще почування жіночої груди — оминаючи її: він вирізує її з своєї фігури, пробиває отвір крізь корпус статуї, і глянь, вона окаже перед нами з іще більшою інтензивністю. Безсумнівно усі жінки у Архипенка є „гарні“! Неможливо в тому сумніватися. Це є на стільки певне, що артист вважає себе уповноваженим, вирізати їм просто облича так, що остається тільки контур голови і хвилясте волося. До речі: інтензивніще суггерувати почування великої богині не можна. Піднятого рамени „Стоячої Жінки“ і її нодвійних кучерів доволі для нашої візії краси.

Ця „пластика творів, Архипенка“ це колюмбове яйце. Форма стає тілом замісць навпаки, як було до тепер. Гра контрастів, маєстат син-

Вільзон має замір приїхати до Праги і перебути там 2 тижні.

Вранґель продає кораблі.

З Константинополя доносять, що на поручення французького уряду Врангель продає кораблі, не маючи надії воювати із совітською Росією. Дохід з продажі кораблів призначено на збігців із Росії. До тепер продано такі кораблі: „Буг“, „Дніпровець“, „Веха“, „Казбек“, „Прогресс“, „Александер Михайлович“ і девять инших. (Рпр.)

ТЕЛЕҐРАМИ.

Поворот французької делеґації.

Париж (ПАТ.) Авас. Поанкаре й решта делеґатів французької делеґації на льондонську конференцію прибули тут учера вечером, витані оваційно численно зібраною на двірці публикою.

Виїзд Л. Джорджа до Валії.

Відень. (ПАТ.) „Н. фр. Пр.“ з Льондону: Л. Джордж виїхав до півн. Валії. Він поручив оправдати себе перед Поанкаре і Сканцером, що не був на двірци на прощанні при їх відїзді, бо мусів виїхати скорше.

Криваві сутички в одеській пристані.

Льондон (ПАТ.) „Таймс“ доносять, що наслідком чутки, начеб Вранґель задумував небаром висісти в Одесі, сов. власти видали ряд заряджень, але їм спротивилися робітники. Дійшло до кровавої сутички в пристані. Вбито комісаря пристані і 4 большевицьких урядників, а 4 робітників тяжко ранено.

Засідання французької Ради міністрів.

Париж. (ПАТ.) Авас довідується, що марш. Фош буде мабуть присутний на засіданню Ради міністрів у Рамбулє.

Париж. (ПАТ.) Авас. На нинішньому засіданні в Рамбулє під проводом Мільрана, здавав през. Поанкаре точний звіт з льондонських переговорів і вичислив моменти, які внеможливили порозуміння. Рада мін. одноголосно апробувала становище Поанкаре. Попол. відбулося нове засідання Ради міністрів. Обговорювано подрібно ріжні можливости, які могли би повстати на тлі рішення репар. комісії. По засіданні члени кабінету відїхали до Парижа.

Бої в Ірляндії.

Ліфилд (ПАТ.) По часописним вісткам, уся республиканська армія в Ірляндії здеморалізована за виїмкою її провідників і їх найблизчого окружения. Між повстанцями замітна тенденція кидати міста й втеча до верховинських і неприступних місцевостей. Ці республиканці мають творити відділи, які виконують напади. Де Валера є мабуть серед своїх військ в Мальов. В четвер бачили його в м. Корк, яке кинув у замкненій повозці, окружений ескортою зоружених, уже по евакуації армії.

Довіря для італійського правительства.

Рим (ПАТ.). Сенат ухвалив заяву довіря для правительства.

Совітсько-японські переговори.

Рига. (ПАТ.) З Москви звідомляють, що совіти висловили готовість на переговори з Японією в справі Сибіри.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

З дороги життя.

Смутний фейлетон.

Сміх — це не те саме, що веселість, що радість. Люблю часто сміятися з цілого світу і сам із себе, але мені самому буває нераз дуже смутно. Такі невеселі настрої загостили до мене і вчора. Я сидів самітний у моїй кімнаті і, роздумуючи над тим, про що думаєте і ви всі, хто читає ті слова, — думав про те, про що не вільно мені тут писати. Я згадував те, що минуло, а що повинно вернутися — що засяло нам як промінь, а що повинно вічно світити і не згасати — як сонце.

З вулиці долітали до мене верескливі звуки військової орхестри — і кожний тон падав на мою душу як камінь, як удар.

Я радо втік би з міста на село підчас військової „паради“, але як же втечи, коли цей нарід робить „параду“ що другий день? Найменше свято — парада — приїде французький ґенерал — парада, роковини побіди — парада, роковини і т. д. — парада, і так що другий день. Музика грала, а я мусів слухати.

До мене в кімнату зайшов мій товариш, людина, що вміє дивитися на світ спокійним, байдужим оком розумного стоіка. Ми зговорилися.

— Чому сумуєш? — спитав він мене.

— Сумно мені тому, що ждемо і годі діждатися, змагаємося і годі бачити побіду, тужимо і не бачимо осягнення мети...

Мене томить боротьба. Хочу побіди, волі і спокою... Чому я не уродився сто літ раньше, або сто літ пізніще, тоді як не було бурі, ненависти і боротьби, — а тишина і спокій?

Мій товариш усміхнувся.

— Друже! А я тобі кажу, що наші померші діди і ненароджені внуки завидують нам більше, як ми їм. Із заздрістю будуть читати внуки історію наших змагань і жалувати: „Чому ми не народилися в добу боротьби і стремлінь! О, як обридла тишина і спокій!“ Не має радости побід, є лише втіха і роскіш боротьби йти до ціли, це краще, як осягнути її. Поглянь через вікно: Там роблять „параду“ „вони“. Чи ти пригадуєш собі, який ентузіязм і фанатичний запал панував на їх національних святах в добу неволі? Тямиш, як щиро греміла їх пісня, музика, спів і кличі? Як раділи вони на вид рідних прапорів? А сьогодні — романтизм і краса скінчилася. Медові місяці минули і прийшла проза буденщини. Всі паради і свята стали конвенціональною формою без змісту.

Чуєш! Міщани говорять між собою: „На що нам здалися ті комедії? Нас цікавить біржа а не парада“.

А чи відчуваєш, яким вогнем палає душа у нас, синів поневоленого народу на вид рідного прапору, на гомін пісні? А у них сьогодні недостача якоїнебудь ідеї, поезії. Ціль осягнена і в їх життю недостає змісту, мети.

Тому ми повинні любити не лиш побіду, а боротьбу, стремління, яке нам дає емоції і зміст буття. Ми бажаємо спокою? На віщо нам його? Колиб він настав, ми затужилиб за боротьбою. Ми вишукувалиб ворогів сами між собою, щоб тільки мати змогу боротися. Життя це боротьба, а спокій це брат смерти. Хай зрозуміє це наш нарід і покине нарікання на втому, зневіру і т. д. Наша молодь повинна любити боротьбу, а не мріяти про тишину. Наші поети хай оспівують рух, порив, змагання, а не спокій гниючого багна. Треба впоїти в маси ту любов до стремління, що дає крила душі, радість серцю і повноту життя...

— Так, так... Стремління краще, як осягнення! Боротьба цінніща від побіди. Маєш рацію! — сказав я свойому товаришеви і сів до стола записати його слова для тих, що втомилися, зневірилися і бажають лише спокою, для тих, що люблять лиш побіду, а ненавидять боротьбу.

Чмелик.

До всіх союзних кооперативів, кооператорів і прихильників кооперації та рільників в краю!

Краєвий Союз Ревізійний у Львові подає до відома, що в міру віднови і поширення в нашій Батьківщині кооперативного руху та на устні і письменні бажання Управ союзних кооператив, поодиноких кооператорів і широкого рільничого загалу порішила Рада Товариства відновити офіціяльний фаховий орган Краєвого Комітету організації кооператив „Господарсько-кооперативний Часопис“ і розширити його „Кооперативними Вістями“ як офіціяльними звідомленнями Краєвого Союзу Ревізійного.

Орган сей вийде з днем 1. вересня 1922. р. як двотижневник. Він буде популярно подавати:

1) теоритичні розвідки про кооперацію і сільське господарство, 2) фахові відомости про діло- і книговодство, 3) статистичні відомости про розвиток кооперації і рільництва у нас і за кордоном, 4) поучення і пояснення що до податків, віднови давних кооператив, основування нових, спосіб їх реєстрації і т. д., 5) всякі правничі відомости потрібні кооператорам і рільникам, 6) законом вимагані оголошення реєстрації, загальних зборів і т. д., 7) розпорядки і зарядження Краєвого Комітету організації кооператив і Кр. Союза Ревізійного, фахових союзів і повітових союзів, та Краєвого Т-ва господарського „Сільський Господар“ у Львові.

Орган сей оставатиме під редакцією колеґії, в склад якої входять інж. Юліян Павликовський, Антін Гаврилко і мец. Михайло Корчинський.

Не треба пояснювати, що видавання такого органу стоятиме великих коштів. На разі означується до кінця сього року двіста мп. за примірник (10—12 чисел), в мі

тези являється в даному випадку природною передумовою істнування фіґур, бо вони а не „схожість або щось друге зовнішне опреділюють враження фіґури.

Тут від давна, а мабуть в модерній Европі в перве, сотворено етерично божеське мистецтво символу. Стиль. І відсіля чолове становище Архипенка. Вишкартування усього припадково індівідуального. Заперечення усього моментального.Ніякі черти облича. Без імени. Бог є безобличний, вічність безіменна. Постаті Архипенка є в висшому змислі нечасові. Вони є чудом в цій богом опущеній добі.

Помисловість Архипенка, підчеркування ділання даного предмету через його відсутність, може уможливити непередбачене. Матерія стає неважною. Мистецтво починає черпати з нічого.

Майже кожна статуета є новою констеляцією лінії. Мов сніжинки, чужа одна одній, але усі підчинені одному, висшому, внутрішньому законови ґеометрії.

Кожда инша епоха хопилабся для зображення наготи і глибинии істнування якоїсь найнайбільш убогої і глупої форми: на примір людського кістяка, найгіршої матеріялізації. Архипенко обдарував абстракт уловимою формою: з випуклостий і заглиблень, з контрастів кулі і трикутника, з дійсно мистецьки технічних вибражень.

Кожда фіґура змагає в основі до останньої правди, до найбільш вдосконеної простоти. Отже до типізування. Отже до „Стилю“.

Инший знову прийом Архипенка, це давати найбільш наконечний вираз в кількакратному повторенню одної форми. Заокруглення голови, яку в її предметовости зображено може до половини і недосконало, повертає в двічі й тричі у варіяціях, як прим. в скульптомалюнку „Жінка в кріслі“ або в майже клясичних, мікельанджелічних рисунках. Контур вібрує умисно в кількох прорисах.

Але скількиб ми в творчости Архипенка не бачили дефінітивного, наконечного і вічного, сам він далеко не задоволяється здобутим.

В свойому найновіщому періоді показав він плястиці знову на нову, незнану до тепер можливість: ділання світла степенувати краскою. Усе, говорить він, в природі є як небудь закрашене. На основі якого арґументу закостеніли від століть (бо раньше так не було) скульптори в січенню нагого каміння, якого не сміють закрасити? Щоб це усунути, винайшов Архипенко скульпто-малярство.

Для здійснення винаходу придумав Архипенко в повні ориґінальну техніку. Уже в раньших періодах (1913) розкрашував він свої деревляні фіґурки („Перокарузель“ і „Червоний танок“.) Одначе тут покладено на малярство головний акцент. Поодинокі части фіґури наклеює він релєфно на деревляну таблицю а віддтак малює на тому мов на полотні. З першого погляду мається враження кубістичного малярства. Але в дійсности є це його перемога.

А саме: кубіст малює тільки двовимірні твори і зі слушністю впевняє, що приноровлювана його попередниками „перспектива“ є тільки обманом. Але він впроваджує третий вимір через вкомпоновання ріжних площ поруч себе, але теж ради самообману. Архипенко держить яйце Колюмба в долоні. Він як плястик формує предметовість річий уловимо, при допомозі релєфу а відтак придає йому відповідну, льокальну краску. Правильніщого третого виміру не можна собі уявити. Реліф сам собою управильнює гру тіний, чого не можна досягти на плоскому полотні (що найвище наліплюванням предметів en nature). Це зєдинення плястики з малярством розкриває незміряне поле еманципації. Краски слідкують виключно за загибами форми, за умовами цілости, при чому вони нічим не вяжуться з природнім предметом, який спровокував повстання твору. Таким чином досягають скульпто малюнки при співділанню ритмічних ліній, ясно чи темно закрашених площ, чару, якого не в силі викликати ні одна друга техніка.

А що видумає Архипенко завтра? В свойому скромному ателіє на Монтпарнасі працює він день у день, аскет, якого не в силі відірвати від праці ніякі приваби зовнішного світа. Мовчаливий. Осамітнений в тиші ледівця. Але як ледівець він жде тільки на тримбіту весни, на пошум з долини: надприроднім розмахом відірветься він тоді від скелі і розіллється весняними водами по долинах вижидаючої Европи. Не забуваймо цього ніколи, що Архипенко є Росіянином, та що його нація, наймолодша і найбільш ділоспроможна у світі, потребує велитнів, щоби тим виразити монументальність свого ґенія.

ruж подорожіння паперу і друку буде мусіла слідувати евентуальна доплата. Передплатникам, які післали предплату до Краєвого Т-ва „Сільський Господар“ у Львові, буде вона дочислєна на двотижневник.

Щоби знати, чи можна буде приступити вже 1. вересня до видавання сього часопису і в кілько примірниках мається його друкувати, проситься повідомити Кр. Союз Ревізійний (Домініканська 11. II. пов.) найпізнійше до дня 25. серпня 1922 року, кілько примірників замовляєте, а одночасно проситься вплатити чеком або иншим способом до Кр. Союза Ревізійного квоту 2000 (дві тисячі) мп. Замовлення і повідомлення про висилку грошей слати безпроволочно на адресу Краєвий Союз Ревізійний, Львів, Домініканська 11/II. Зазначується, що усі союзні кооперативи, кружки і філії Краєвого Т-ва госп. „Сільський Господар“ мусять обовязково запренумерувати сей часопис, як рівнож розвести агітацію в своїм окрузі, щоби кооперативи, які ще не є членами Товариства, всі кооператори і співчуваючі кооперації переслали замовлення і гроші через союзну кооперативу свого округа. Від науки і пропаганди про кооперацію і сільське господарство, від фахового знання залежить економічна наша організація, а від економічної нашої сили, вся сила народу.

Просимо не гаятись, а зголошувати пренумерату!

За Комітет організації кооператив і Краєвий Союз Ревізійний: *Ю. Павликовський* — голова, *Л. Рожанський* — секретар, *І. Филипович* — директор.

НОВИНКИ.

— **Як виглядає в практиці знесення виїмкового стану.** На день 15. ц. м. русофільська організація скликала засідання ширшого „Исполнительного Комитета“. В програмі засідання були внутрішні справи партії в звязку з розколом і злочинною роботою групи Лісковацького і її органу „Русского Голосу“. В засіданню взяло участь поверх 80 членів ширшого „Исполнительного Комитета“. В часі промови К. Вальницького явилася в салі, де відбувалися наради, поліція в числі около 20 осіб, яка також обставила сильно цілий дім товариства Качковського. Всіх входячих в дім задержувано і провірювано легітимації. Помимо протестів президії зборів, яка покликувалася на оголошене уже урядово знесення виїмкового стану, поліція по списанню всіх учасників, збори розігнала, причім арештовано брата ред. К. Вальницкого д-ра Ем. Вальницького, що приїхав в тих днях із заграниці. В русофільських кругах загально переконані, що інцидент той є результатом прислуги відомого гуртка, який є в ласках польської влади.

— **Ревізії в Станиславові.** Дня 20. липня в домі Зиновія Козловського переведено ревізію. На запит п. Козловського, яку ціль має ревізія, заявив агент: „Ja mam od dawna pana na oku“. Агент Скібіньскі, який переводив ревізію, це людина без найменшого образовання із претенсіями на політичного Шерльок Гольмса „кресуф“. Всі його вибрики і надужиття бере дирекція поліції в оборону. При ревізії у п. Козловського цей агент „викрив“ і сконфіскував деякі документи, метрику, кілька примірників українських газет та фляшку рицинусу, яку пан агент назвав „нітрогліцериною“. Переведено слідство, яке не дало жадного висліду, а забраних документів не звернено і досі.

— **Поліцай-авантурник.** На днях поліцай Франц Шмідт розбив голову Іванови Сподарикови в шинку при вул. Коперника у Львові.

— **Пожежа у Львові.** Дня 15. серпня вибухла пожежа у магазинах військового шпиталю при вул. Личаківській. Пожежна сторожа зліквідувала пожежу дуже скоро. Цікаве є те, що на днях з невідомих причин вибухла була пожежа в другій військовій лічниці при вул. Клепарівській.

— **Свої проти своїх.** Один із поль. представників соціялізму, редактор „Robotnika“ і горячий приклонник куцої автономії для Східної Галичини, п. Голуфко вибрався з Варшави до Млави, де відбувалося віче. Голуфко виголосив промову, але населення за намовою вшехполяків почало кричати: „Idź do Trockiego i Palestyny“ і напало на нього з дручками та камінюками. Побитий цеглою та покрівавлений редактор і апостол П. П. С. ледви живий утік до Варшави. Підчас цілої авантури поліція заховувалась невтрально, дозволяючи бити „bolszewika“ до схочу.

— **Крадіжі у варшавських банках.** У Варшавському торговельному банку викрито кількасотміліонову крадіж, якої допустився начальник банку Пйотр Рульскі, який реалізував фальшовані чеки, а гроші пропивав. В звязку з цею справою арештовано Рульского і його спільників.

— **Нові копальні вугля.** В Голяндії викрито нові великі копальні вугля. Дотеперішні пошукування виявили поклади грубости 7 метрів, в глибині 171 метрів.

— **Тіло Колчака.** З Іркутска доносять, що невідомі особи викопали з могили тіло убитого адмірала Колчака і перенесли його невідомо куди. Совітський уряд підозріває, що тіло Колчака викрали б. царські офіцери. Всі пошукування чрезвичайки лишилися без успіху.

— **Смерть комуніста.** На днях в Ризі виконано засуд смерти на особі комуніста Уймана Пурима. Його розстріляно.

— **Безробіття в Англії.** З кінцем липня в Англії начислено 1,362.000 безробітних.

— **Краків без мяса і хліба.** Супроти усталення цін у Кракові, тамошні пекарі перестали випікати хліб, а масарі продавати мясо, пояснюючи це тим, що їм не оплачується праця. Краків від кількох днів позбавлений мяса і хліба.

— **Торг в Нижньому Новгороді.** Большевики хочуть конче показати світови, що торговельні і взагалі економічні відносини у них як найкращі і тому всіми силами піпирають акцію, яка має на меті відновити сього року новгородський торг. Від чотирьох літ площа стоїть пусткою, навільони понищені, а багато предметів розкрадено. Тепер кипить там приготовна праця. В першій мірі заступлені там будуть державні трести й кооперативи; приватного капіталу буде там обмаль. Найбільшою перепоною є дорогий транспорт залізницями. Щоби його облекшити, обнизили большевики залізниці тарифи для учасників сьогорічного торгу.

(Venkov).

— **Морфіна у Львові.** Поліція викрила в одної львівської „дами із чверть-світа“ кілька фляшок морфіни, яку вона дістала нелегальним способом. Слідство виказало, що у Львові провадиться торговля морфіною і кокаїною на високу скалю, — супроти чого цею справою занялася пильно поліція.

— **Заворушення в Америці.** З Америки доносять про великі заворушення в кольоніях. По донесенню про велику залізничу катастрофу в Сан Люї, прийшла вістка про напад на особовий поїзд в області Ню Ерсей. На цей поїзд кинено тут бомби. Дванайцять пасажирів ранено, поїзд ушкоджено.

— **Конан Дойль спіритистом.** Відомий автор криміналістичних повістий Конан Дойль, бажаючи збільшити жерело своєї сензаційної творчости, віддався студіям спіритизму, гіпнотизму і суггестії. В тій цілі відбув подорож по Америці, де брав участь в спіритистичних сеансах, а тепер відвідує всі медія в Англії. Конан Дойль вірить в спіритизм і його побіду в майбутньому. На його думку між медіюмами є богато обманців та шарлятанів, які тільки дискредитують дійсних спіритистів.

— **Самовбивства між еміґрантами.** Між російськими еміґрантами зростає число самовбивств. На днях в Болгарії застрілився полковник Криловский.

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 16. серпня: американські доляри 7100—7150, одинки і двійки 7050—7100, канад. доляри 7000—7020, одинки і двійки 6900—6920, нім. марки 8·80 — 9·00, сотки 8·20—8·40, дрібні 0·00— 0·00, леї 57·00—58·00, дрібні 56·00-57·00, чеські корони 170·00—180·00, дрібні 160·00 до 170·00, рублі 5 сотки 160—170, сотки 160—170 25-рубл. 150—160, франц. франки 565 — 575, фунти штерлін. 30.000 — 30.500, швайц. франки 1.180·00 — 1.200·50 Золото: 20-кор. 26.000—26.500, 20-фр. 24.500—25.000, 20-марківки 27·500 — 28·000, 10-рубл. 30.500 — 31.000. — Срібло: Австр. корони 540 — 545. фльорени 1340 — 1360, рублі 2050—2100. Австр. тисячки новійшої емісії 600—650, старшої емісії 1600—1650, сотки новійшої емісії 60·00—65·00, стар. емісії 160·00 — 165·00, 50-коронівки 35·00—45·00, 20-коронівки 22—26, 10-коронівки 11—12, 1-ки і 2-ки 0·40—0·50, цар. 10-ки рубл. 27·200—27·600, решта дрібних 125·00—140.00-думські тисячки 22·00—30·00, думські 250-рубл. 15.00 до 20·00, карбованці 1·00—3·00, гривни 4·00—7·80, фунти шт. 32·000 — 33·000, дол. 6.550—6.600. 5-кор. 2800—2820, копійки 11·80—12·00, амер. доляри 5850—6000, половинки і чвертки 5.600 - 5.800, кан. дол. 5.800—5.850, дрібні 5.600 - 5.650, леї 5400—5450.

Комітет допомоги голодуючим на Україні в Берліні.

(Відозва).

ГРОМАДЯНИ УКРАЇНИ!

Другий рік наш край обхоплений голодом.

Ми не будемо торкатись причин цього страшного нещастя, — кожний з вас за цей час мав уже змогу скласти собі те чи инче переконання. Але факт лишається для всіх однаково безперечним і грізним фактом.

Розміри голоду величезні: девять міліонів українського населення під загрозою голодної смерти. Нема ніяких даних за скоре зменшення цих розмірів. Навпаки: всі звістки з України говорять про розростання нещастя.

До початку цього року поміч голодуючим в Росії й на Україні провадилася без виділення окремих організацій для одної й другої держави. Але що далі, то більше стало виявлятися, що розподіл допомоги відбувався нерівномірно між ними. (Це останніми часами засвідчено авторітетними представниками чужоземних допомогових інституцій).

Окремі українські громадяни давно уже звертали на це увагу відповідних чинників, але їх голос не мав сили змінити ненормальну ситуацію. І кричуща необхідність стала вимагати утворення окремих, самостійних допомогових організацій для України. З цеї причини у Львові, Відні, Празі та инших місцях виникли такі організації. Таж сама причина викликала до життя і наш „Комітет допомоги голодуючим на Україні“. Громадські організації громадян України в Німеччині без ріжниці національности мають в йому своїх представників.

Мета Комітету — поміч голодним України, так само без ріжниці національности.

Громадяни! Не тільки в імя гуманности, але й ради ваших власних інтересів ми кличемо вас до якнайактивнійшої, негайної боротьби з страшним лихом. Як більші розміри набере голод, як довше він триматиметься, то тяжчі наслідки його будуть для всього краю. Економічна довголітня анемія, культурний занепад, моральне здичавіння. Фізична деґенерація, — це неминучі явища голоду. Країна, заражена такими хворобами, нікому не може ґарантувати нормального, здорового життя. І коли ви тут, за кордоном безпосередньо урятовані від того лиха, то знайте, що воно вас всеж таки не минуло, воно жде на вас і першогож дня, як нога ваша ступить на рідну землю, ви болюче відчуєте його. І що більша буде ваша байдужність тут, то більше вона одізветься там.

Ми пропонуємо вам:

заплющте очі на хвилину й уявіть, що найближчі ваші люди, — хто у вас є: діти, батьки, дружина, сестри, брати, — що ці найдорощі вам істоти в брудних лахміттях, висхлі, чорні, з загостреними носами, з трупними обличчями риються в смітниках, жадно й ревниво видираючи одне у одного шматок якогось непотребу з кухні;

уявіть, що ваша дочка, жінка, сестра готові продать своє тіло першому, хто дасть їм за це шматок чорного, гливкого хліба, якого ви тут не дасьте своїй собаці;

уявіть, що ці найдорощі вам люди скрюченими, божевільними руками убивають найслабшого з себе, рубають тільце його, варять і їдять, душачись від жадности, огиди, муки і одчаю.

А тепер уявіть, що десятки міліонів таких близьких і найдорощих одні одним людей в корчах голоду висхлими, трупними потворами блукають по висхлій, трупній землі, риються в смітниках, убивають самі себе і поїдають.

І коли така уява не може викликати у вас чуття болю й гарячого бажання помогти, то ви гірші, ви безмірно страшніщі за тих нещасних, забожеволілих од голоду людоїдів.

На жаль такі ситі „гірше-людоїди“ попадаються між нами. Вони під всяким приводом ухиляються від помочі голодуючим. А надто під тим, що їхня допомога не дійде до потребуючих. На щастя таких „гірше людоїдів“ мало. Імена їхні запамятаються і збережуться в широких верствах Українського народу.

До всіх же без ріжниці національности і місця осідку за кордоном, хто хоч чим небудь може стати в пригоді в боротьбі з усенародним нещастям, ми звертаємось з закликом не тільки збірати й давати свою лепту, але разом з нами взяти участь в доцільному й справедливому розподілу помочі серед потребуючих її. — Голова Комітету: *Володимир Винниченко.* Члени Ради: *Евген Вировий, Володимир Коваль, Федір Королів, Іван Мірний* (Скарбник), *Василь Сімович,* Секретар: *Федір Луговенко.*

Адреса для листування: Hilfskomitée für die Hungernden in der Ukraine Herrn Sekretär F. Luhowenko, Berlin W. 62. Bayreutherstr. 1.

і посилки жертв: Herrn Iwan Mirnyj, Berlin-Friedenau, Lef.vrst. 2

✝ Посмертні згадки.

Петро Козальчук, возьний львівського маґістрату, по короткій недузі упокоївся дня 14. серпня 1922, р. в 74. році життя. Похорон відбудеться в пятницю дня 18. серпня ц. р. о год. 5. по пол. з передпохоронного заведення при ул. Кохановського ч. 94, на Личаківський цвинтар. В. Й. П.! 380 1—1

ГОРОДЕЦЬКИЙ ВІСТНИК.

Кружок УПТ. ім. М. Шашкевича в Городку.

Основано його в 1905 р. як філію головного товариства у Львові. В 1912 р. перетворено на кружок УПТ. ім. М. Шашкевича. Перед війною удержував він бурсу ім. М. Шашкевича для гімназіяльних учеників і збирав складки на „Рідну Школу“. В часі війни все майно товариства (інвентар бурси) знищено і воно припинило свою діяльність. Аж в падолисті 1920 р. скликано загальні збори, вибрано нову старшину зі свщ. д-ром Цегельським Гнатом як головою і відновлено діяльність товариства. На цих загальних зборах переняв кружок УПТ. від „філії Українського Краєвого тов-а охорони дітий і опіки над молодіжю в Городку“ приватну українську школу і около її удержання та вивінування зосереджується головна діяльність тов-а. О. д-р Гнат Цегельський зумів згуртувати коло него всі до праці охочі сили, так що його віднова стала відновою і національного життя в Городку. З кружка УПТ. вийшла ініцїятива віднови читальні і філії „Просвіти“, Сільського Господаря, хору і т. д. Воно дало товчок до устроювання ріжних народних свят, вистав і концертів, збірок і т. д. Діяльність його розтягалася у слідуючих напрямах:

1. Удержання приватної народньої школи УПТ., котрої управителем був о. д-р Гнат Цегельський. Тут треба піднести великі заслуги о. д-ра Цегельського коло творення щиро українського світила науки. Не оглядаючись на ніякі перешкоди, він витревало прямував до раз наміченої цїли і не жалував ні труду ні часу, якого все йому за мало, коли йде о народню працю. У дуже тяжких фінансових умовах находилась українська приватна школа, коли управу її переняв о. д-р Цегельський, однак він своєю організаційною працею зумів забезпечити її відповідними фінансами, а при знаменито дібранім складі учительства піднести рівень цеї школи до взірцевої з кождого огляду. Щоби втягнути український загал до народньої праці і придбати потрібні фонди на удержання школи, треба було шукати безпосередних і посередних доріг і так повстає під його проводом

2. Повітовий Комітет Рідної Школи з метою збирати датки на українську школу, а через те виробити почуття національної солідарности.

В р. 1920/21 устроєно дві збірки, а то з нагоди „коляди“ і „тижня дитини“ в червни 1921 р. і дали дохід: збірка „коляди“ 4.728, „тижня дитини“ 38.000, разом 42.728 мп.

В р. 1921/22 устроєно слідуючі збірки: Однодніввку на відпусті св. Івана 19 620, з коляди 70.755 і 2 кірці збіжа, з Великодня 64.135, з „тижня дитини“ 148.220, за місяць червень 21.308, разом 324.038 мп.

З нагоди кождої збірки вислано відозви до громад. По замкненню рахунків збірки з Великодня 1922 р. вислано до громад, котрі надіслали датки, подяку, а до инших упімнення. При цій нагоді зазначити належить, що збірки повіту не стоять у ніякій пропорції до збірок Городка міста. Коли у висше згаданих двох роках міщани Городка зложили на „Рідну Школу“ і „Сирітський Захист“ 1,053.320 мп., то селянство повіту у тім самім часі ледви 217.454 мп. А прецінь повітовий комітет „Рідної Школи“ удержує не лише українську школу, але і „Сирітський Захист СС. Служебниць“, в якім є більшість сиріток із сіл.

3. Аматорський кружок при кружку УПТ. зорганізовано в осени 1920 р. під проводом п. судді Осипа Мартинюка. Він поставив його на такій висоті, що виставлені штуки найшли признання не тільки в української, але всеї інтелігенції Городка. За два роки виставлено: „Украдене щастя“ 4 рази, „Наталка Полтавка“ 3, „Не ходи Грицю“ 2, „Мартин Боруля“ 1, „Париський Уличник“ 2, „Романтичні“ 1, „Заколот“ 1 раз.

Загальний дохід з цих вистав виносить 194.730 мп., з цього справлено декорації та приділено на удержання української школи в Городку 175.583 мп.

4. Сходини членів і родичів. Майже що місяця скликувано сходини членів кружка і родичів дітий учащаючих до школи кружка УПТ. На них виголошувано реферати, дискутовано над справами школи і інформовано родич в про поступи їх діточок.

5. Влаштовання курсів. В останніх двох роках влаштовано під проводом п. Волод. Сорія курси до гімназії, яких учасники склали з добрим вислідом вступні іспити в місцевій гімназії. Кружок хотів уладити і курси неграмотности, співу, української історії і географії для діточок польських шкіл, але стрінувся з забороною кураторії і староства, проти чого внесено рекурс. Дохід товариства за рік 1921/22 виносив 1,406.902 мп., розхід 1,291.141, готівка 115.761 мп., Товариство ждуть великі видатки в часі ферій, а то справлення інвентаря новоприбудованої кляси, репарація шкільного будинку і т. д. на суму чверть міліона мп., котру то суму мусить населення Городка і повіту зложити. Для полагоджування письменних справ товариства принято канцелярійного урядника, котрим був п. Андрущишин Степан. Для піддержування діяльности товариства конечною річою є, щоб усі громадяни оподаткувалися 1 прц. щомісячних доходів на рідну школу, та пересилали їх в виді збірок до скарбника кружка УПТ., о. Стеблецького Волод. в Городку. Ніхто не сміє від цього народнього обовязку ухилитись.

І. Л-а.

Українська приватна народна школа УПТ.

є одною з найкращих і найбільше живучих інституцій в Городку. Початок її сягає 1919 р., коли тутешнє українське учительство та катехита усунено з публичних шкіл, перестали учити української мови, та дітвору до церкви не було кому запровадити. Обурені родичі внесли прохання о дозвіл на заложення української приватної школи під покровом філії українського краєвого Тов. охорони дітий і опіки над молодіжю в Городку та поки що зорганізовано прив. курси I. кляси, а в 1919/20 р. двох перших кляс. По довгих короводах наспів дозвіл краєвої ради шкільної з дня 13. вересня 1920 р. і дня 18. вересня тогож року отворено перші дві кляси народної 4 кл. школи та курс III. кляси. Головна заслуга коло заложення і впровадження в життя цеї нашої культурної твердині належить першій її учительці та управительці п. Іванні Левицькій, учительці виділової жіночої школи, яка цілою душею віддалася праці для сеї школи, та о. Володимирови Лискови, б. завідателеви парохії Городок і голові тов-а опіки над молодіжю, якого дім був прибіжищем і безплатним мешканням учительства сеї школи, а якого дружина п. Іванна Лискова і сестра п. Марійка Цегельська були першими учительками сеї школи. Від дня 1. лютого 1921 р. перейшла школа під заряд кружка УПТ. в Городку, а управителем її став о. д-р Ігнат Цегельський, гімназіяльний катехит. Як школа зростала і зискувала на симпатіях, послужать сі дані. В р. 1919/20 було 30 дітей, в 1920/21 р. 145 дітей, а в 1921/22 записалося 135 хлопців та 80 дівчат, разом 215 дітей в чоритьох клясах а пятьох відділах. Учительський збір складався з пятьох учительських сил. Школа має повне урядження на чотири салі та канцелярію. Бібліотека учительська і учениців має 213 творів. Велику мапу України справила п. Іванна Левицька а збірку рідких мінералів подарував п. Іван Озаркевич.

Удержання школи стояло в р. шк. 1921/22 півтора міліона марок, з чого 1/6 часть покривали шкільні оплати, 1/6 часть доходи аматорського кружка і шкільних вистав, 2/6 части субвенція Головної Управи УПТ. у Львові. та тов. „Українська Торговля“ в Городку. Осталих 2/6 части покривали збірки і оподаткування в місті і повіті.

Шкільна дітвора дала протягом двох років двічи Миколаївський вечір, Шевченківський концерт двічи, діточі вистави: „Прогулька“, „Серед цьвітів“. „Козацькі діти“ і „Небесні співці“, концерт в честь Сагайдачного та „Козу дерезу“. Усі вистави давано окремо для дітвори а окремо для старших. Біля тих вистав потрудилися головно п. Іванна Левицька, п. Степан Гаврищук та инші члени учительського збору. Також свято Просвіти“, і столітні роковини Т. Шевченка відсвяткувала дітвора, а в задушну суботу поклала вінці на могилах Героїв.

Хор школярів, вивчених п. Гаврищуком, співає що неділі у церкві та на діточих концертах. Учительський збір причинявся своїми рефератами на сходинах кружка УПТ., як також при нагоді всяких концертів і обходів до поглиблення знання і освідомлення між народом. Щоби виховати у дітвори духа жертволюбивости на народні цілі, заведено між дітворою добровільне оподаткування, яке принесло гарні успіхи. По феріях отвирається повних 5 кляс. Обовязком усіх родичів Українців є посилати свої діти лише до своєї школи та не давати їх на поталу чужинецького виховання.

І. Ц-ий.

Філія тов. „Просвіти“ в Городку,

яка має свій дім, де міститься українська школа, та яка мала перед війною кількадесять читалень, мимо своєї обнови 1921 р. не проявляє ширшої діяльности. Читальні сплять а коли деякі розвиваються, то лиш завдяки місцевим чинникам, а не філії. Мимо деяких зусиль не потрапила навязати безпосередніх зносини з селами. Є це наслідок замалої енергії членів виділу філії, як також каригідної інерції провінції. Ця інерція, безосновне боягуство та наполоханість огорнули так більшість сільського духовенства, учительства та селянства, що не беруться до ніякої віднови та ждуть не знати чого і доки. А тимчасом такі села, як Любінь великий, Добряни (має читальню, аматорський кружок, українську пр. школу), Зелів і Зашковичі (мають читальні), Дроздовичі (мають кооперативу і аматорський кружок завдяки п. Ст. Андрущишину), Ставчани (мають кооперативу і аматорський кружок), Речичани (мають аматорський кружок, хор і кооперативу) показують, що можна робити народню роботу, коли лише є дрібка доброї волі і охоти.

Для повноти образу нашого народнього життя подаємо, що обі читальні ім. Качковського на передмістю львівськім і заставськім відновили тому рік своє життя. Перша з них дала кілька вистав та урядила собі сцену. Обі мають власні доми. Треба признати, що їх становище до Українців коректне, держать один фронт у відношенню до наших сусідів, щедро запомагають датками наші цілі і підпирають нашу приватну народну школу. Лишень так дальше, а згідною працею охоронимо наше старинне місточко перед народною загладою, яку хотілиб вороги нашого народу зготовити в купі з заушниками фракції Лісковацького.

І. Ц.

З Любіня великого і малого.

Найгарнійше з усіх сіл городецького повіту розвиваються Любінь великий, Любінь малий і Нововець, де душею цілого руху є о. Іван Фединський. Дня 22. мая 1921 р. відновлено читальню „Просвіти“ у Любіні великому. При читальні завязався аматорський театральний кружок, який в 1921 р. у відступленій місцевим парохом о. Фединським шопі дав 18 аматорських вистав.

Читальня в протягу пів року розвинула доволі живу діяльність. Управитель приватних гімназійних курсів п. Мих. Девосир дав два відчити на тему „Історія України-Руси“.

В січни 1922 р. з нагоди повідомлення староства в Городку про маючі відбутися загальні річні збори заказало староство всяку діяльність читальні, як довго не предложать статуту, затвердженого б. намісництвом. Справа та тяглась до 19. марта ц. р. Через це найкращий зимовий час пропав для читальні, бо в сьому часі не було ні сходин членів ні відчитів. Аж дня 19 марта 1922 р. відбулись загальні збори, котрі виказали, що в 1921 р. було 90.841 мп. приходу, а 86.075 мп. розходу. З приходів, членських вкладок і вистав виписувано „Український Вістник“, „Батьківщину“ і „Український Голос“. Кромі цего видано готівку на уладження сцени і сидячі місця в шопі. На загальних зборах вибрано новий виділ, до якого ввійшли: о. Фединський як голова, Осип Баран містоголова, Степан Яськів касієр, Богонос Іван секретар, Мартиняк Іван як бібліотекар. Читальня через воєнні події стратила всю бібліотеку, яку в міру фондів збільшує, закуповуючи нові книжки. Однак через брак популярної газети не можна розвивати як слід освітно-організаційного життя. Всеж таки громадяне Любіня великого зібрали значну суму на ріжні цілі. І так в 1921 р. зложено на „Фонд учітеся“ 19.000, на „Рідну Школу“ 13.301, на сироти і інвалідів около 15.000; в р. 1922 р. „На голодних України“ 120.200, на фонд „Учітеся“ 12.480, На осінь закупив виділ читальні 100 томів бібліотеки в Головнім Виділі „Просвіти“ у Львові. Маємо надію, що в осени по пільних роботах просвітне життя прийме більші розміри.

Також з економічного огляду це село може бути прикладом для цілого повіту. Дня 2. квітня ц. р. основано господарсько-споживну спілку торговельну „Сила“, кооперативу з обмеженою порукою. Вписалось до кінця червня ц. р. 76 членів з 129.000 мп. уділами. Кооператива і читальня „Просвіти“ міститься у громадськім домі. Кооператива розвивається добре. В двох місяцях мала понад 1,500.000 мп. обороту. Однак ізза безнастанної зміни курсу польської марки дається відчувати брак готівки і капіталу до обороту.

В Любіни малім, який приналежить по парохії до Любіня великого, дня 1. червня 1922 р. основано господарську споживну спілку торговельну „Єдність“, коопeритиву з обмеж. порукою, при 60 членах з 79.000 мп. уділами. Розвій кооперативи запевнений. За місяць виказала 34.502 мп. чистого доходу. Робляться заходи основати при кооперативі молочарню. Кооперативи в Любіню великім і Любіню малім приступлять радо до Повітового Союзу кооператив, скоро тільки та

кий повстане і коли буде в можности давати всі товари. Обі кооперативи умістять в Союзі городецькому після статуту 50% своїх уділів. Обі кооперативи основані на підставі взірцевого статуту для кооператив, виданого Союзом Кредитовим у Львові.

З адані громади наглядно доказують, що і в теперішних обставинах можна гарно працювати на просвітнім і економічнім поли, лише треба мати крихітку доброї волі.

В. К-ський.

Інструкція до переведення збірок на „Рідну Школу" в судових повітах городецькім і янівськім.

Щоби забезпечити матеріяльне істновання українського шкільництва, та його поставити на відповідну уровень, зарядила Головна Управа У. П. Т. всенародну збірку в цілому краю. В тій ціли звернулась Головна Управа „Рідної Школи" у Львові до всіх кружків У. П. Т. в краю, а також і до кружка У. П. Т. в Городку, щоби він перевів збірку в повіті.

Щоби вивязатись з цего завдання, зорганізувався Тимчасовий Повітовий Комітет „Рідної Школи", зложений з представників наших повітових Товариств, яко секція кружка У. П. Т. в Городку, який заряджує що слідує:

1) В кождій громаді належить завязати місцевий комітет „Рідної Школи", зложений з пароха (коли є), з учителя (Українця, коли є) з (по одному представникови читальні „Просвіти", кооперативи, ради громадської і ради місцевої шкільної (коли є свідомі Українці), представників брацтва церковчого і жіноцтва.

2) Муж довіря, до котрого ми сю відозву пересилаємо, має сейчас по одержанню письма, скликати висше згаданий комітет, який уконституовується, вибираючи голову і касієра.

3) Новоуконституований комітет подасть сейчас Повіт. Ком. „Рідної Школи" в Городку до відома про своє уконституовання, щоби ми знали, до кого звертатись.

4) Переводити періодично збірки на „Рідну Школу" в громаді на кождий заклик Повітового Комітету.

5) Старатись, щоби мешканці села складали добровільні датки на „Рідну Школу" щомісячно у розмірі 1% їх місячного доходу.

6) Постаратись, щоби часть доходів з вистав аматорських, з вечерниць, з забав, з концертів, з кооперативів призначувано на „Рідну Школу".

7) Висилати одного представника до Ширшого Комітету Повітового „Рідної Школи" в Городку.

Збірку належить переводити в той спосіб:

1) Упросити священика, щоб по попереднім заповідженню тиждень наперед в церкви, зарядив збірку, при нагоді панахиди за погибших за Волю і Долю України по великій Службі Божій.

2) Вислати по селі по двох збіркових, які зберуть датки від поодиноких громадян та впишуть в листу датків. Яко датки приймається гроші, харчі, книжки, мапи, научні середники зоольогії і фізики і т. и.

Зібрані датки присилати на адресу о. Стеблецького Волод., катехита в Городку як скарбника.

Всякі письма до Пов. Ком. „Рідної Школи" слатидо Кружка У. П. Т. в Городку яг. до рук о. д-ра Ігната Цегельського.

Заразом взивається усіх, які одержали відозви і листи та не перевели доси збірки на „Рідну Школу і „Сирітський Захист", щоби се негайно зробили.

За Тимчасовий Повітовий Комітет „Рідної Школи" в Городку:

Священик д-р Ігнат Цегельський,
голова Кружка У. П. Т.

Осип Мартинюк,
містоголова філії „Просвіти".

Степан Гаврилюк,
управитель української школи.

О. сов. Єпіф. Роздольський,
голова „Сільськ. Госп."

о. Володимир Стеблецький,
від тов. „Опіки молодіжи".

Виказ датків

на „Рідну Школу" та на „Сирітський захист" в городецькім і янівськім судовім повіті від липня 1920. до 10. серпня 1922.:

Лейман 500, Мельник С. 500, Войтович Н. 500, Шевці: Гарасим Т. 2880, Бадарич С. 980, Ґоцко П. 520, Шеремета М. 550, Мозола С. 1840, Фостяк М. 530, Стець Т. 240, Гоцко 10.240, Ярош Гр. 640, Савка Й. 300, Лакомскі І. 230, Столярчик М. 600. Прочі ремісники: Попко С. 820, Сидор Е. 500, Куліковський А. 500, Господарі: А) Львівське передмістє: Цап С. 470 і одна підвода Колодій Г. 300, Левкович М. 210, Смілко І. 230, Кишко М. 200, Кишко 100 і одна підвода. Кишко М. 200, Колодій В. 340, Смілка В. 500, Цуньовський А. 500, Цап Г. 300, Попко К. 340, Попко І. 260, Якимяк І. 340, Якимяк М. 260, Цап А. 410, Якимяк С. 500, Цуньовський А. 215, Цап М. 620, Якимяк І, 240, Якимяк П. 560, Ходак М. одна підвода, Попко І. 550, Гніт М. 200 і богато харчів для Захисту. Годій Г. 520, Бохонко М. 250, Сьвітенко А. 200, Галушка А. 200, Б) Підгай. Телюк Т. 920, Отриско А. гарнець жита, Якимяк А. одна підвода, Колодій Анд. 300 і дві підводи, Колодій Ан. 400 і ґарнець збіжа і 1 підводу, Колодій А. одна підвода, Рап А. пів чвертки збіжа, Панів П. 300, чвертки збіжа. Мозола В. 200, Дещик Д. 600, Попко С. одна підвода, Колодій Мик одна підвода, Вергун В. 2 підводи і 500. В) Черлянське передмістє: Смілка 1000, Левкович М. 200, Левкович Д. 200, Смілка С. 200, Русин Ів. 520, Муринець В. 420, Муринець Г. 230, Струс 200, Гапка І. 500. Бохонко А. 520, Телюк Кс. 920, Борис Ан. 215, Смілка Ан. 360, Телюк М. 410, Тертека І. 450, Г) Заставське передм.: Гоцко М. 240. Витошко С. одна підвода, Хамик А. 305, Хамик 220, Бльок В. 200, Бльок А. 520, Сліпко 210, Вергун А. 200, Вітошко І. 200, Кішко І. 205, Галушка І. 200, Телюк І. 200, Сорока Іван 1000, Портах В. 300, Хижак Зоф. 300, Хижак І. 300, Телюк І. 200.

Д) Скітник. Зворский І. 200, Середнява В. 200, Левко А. 200, Гоцко 10 200. Сьвітенко Ев. 200, Чорненький Г. 200, Лисак Д. 200, Кічма М. 200, Шеґда П. 200, Ґріцман Йосиф 200, Фрайс Ф. 400, Мельник С. 500, Ґелешко А. 200. — Прочі міщане зложили датки низше 200 мп. або не заподали своїх імен.

Збірки в повіті: 1) Артищів: зб. Баран Ірина і Томащак Софія 1561, 2) Братковичі: зб. Барщовський П. 2233 та 45 кґ. зерна, 3) Цунів: 8492, з цего збірка в церкві 1550. Садковий М. 1065, Сарвас М. 650, Рибак Ф. 200, Рак Ф. 190; 4) Черляни: зб. Балух Ю. 2030 з цего Балух Ю. 550, Скіба Ю. 600, Фостяк Й. 510; 5) Дубровиця: зб. Деркач І. 1118; 6) Добростани: 7629 з цего Дмитришин С. 500; 7) Добряни: зб. о. Козак А. 5321, з цего чит. „Просвіти" 1000 і 50 кґ. жита і 50 кґ. барaболь; 8) Долиняни: зб. Когут 1668; 9) Домажир: 950; 10) Дроздовичі: 17.045 з цего: Яворський О. 200. Андреїшин Ів. 300, Юсів М 600, Горошко Й. 300, Захарчишин Ів. 1500, Табака І. 150 і дали 175 кґ. збіжа; 11) Галичанів: 4496 з цего збірки в церкві 761, Пилат С. 620, Караната Гриць 150; 13) Янів: збірка Охримович і 13) Лелехівка і о. Васильківський 9355, з цего Губель А. 200, Голда Мих. 500, Маслевич 200, Червінський 400, Тущинський 300, Кушнір І. 200. 14) Ясниска 10.200; з цего о. Мармаш В. 200, Лозинський М. 1.000. 15) Каменобрід: зб. Марущак Мик. і Цікало Іван 5.600: з цего Марущак Іван 200. 16) Карачинів і 17) Вороців: зб. о. Камінський П. 8.510, та два кірці збіжа; з цего Тузяк М. 1.000. Калучок М. 500, Микитка М. 300, Мокрик А. і М. 500, усі з Карачинова та Іванишин А. 500, Ільчишин А. 300, Маруняк М. 500, Піх І. 200, Іванишин К. і Дудик В. 500, усі з Вороцева. 18) Керниця: зб. о. Крук І. 5.335. 19) Косовець: зб. о. Фединський І. 700. 20) Лозина: 1020. 21) Любінь Вел.: зб. о. Фединський І. 20.805. 22) Любінь М. 4.420. 23) Малковичі: зб. о. Цар Т. 8.564. 24) Мшана: зб. о. Січинський Л. і о. Танчак 8.270 та 200 кг збіжа; з цего Омелян М. 200. 25) Оброшин: зб. Тимчишин П. 4.244 мп.

ЖЕРТВИ

Пресовий фонд.

о. Володимир Гнатів, Осcівці 1000, Наталія Берківна, Желдець 500, кличе: д-ра Сологуба Львів, д-ра Андрія Стронціцького Львів, проф. Івана Чучмана Львів, о. Микола Мендюк, Негівці 2000, кличе: о. Миколу Юрика Сівка, о. Василя Сайкевича Васючин, о. Евгена Мандзія Богатківці, радн. Остап Весоловський, Сянік 1000, радн. Евген Ярема, Буск 1000, Анна Павлусевич, Струтин вижн. 1000, о. М. Романовський, Кулаківці 1000, кличе: о. І. Коцика Щетівці, о. В. Вонцуля Шишківці, о. д-ра Т. Вергуна Сеньків, Евгенія Білевич, Полонична 1000, кличе: о. Клима Базилевича Берлин, Богданну Татухову Лопатин, Ольгу Кмицикевичеву, Львів, д-р Остап Навроцький Делятин 2000, кличе: Лонгина Порубальського Делятин, суд. Михайла Сміха Делятин, суд. Василь Воробець, Отинія 1000, суд. Василь Шавала, Підкамінь 1000, о. Евстахій Барановський, Рукомиш 1000, о. Василь Ковч, Капустинці 2000. о. Денис Нестайко, Бучач 1000, Омелян Білинський, Стрільче 1000, кличе: Петра Юрчишин Серафинці, Йосифа Гуменюка Передівання, Василя Дідича Чорні Ослави, Олена Кисілевська, Яргорів 1000, кличе: Софію Гордійчукову Залуче над Черемошем, П. Сімовичеву Снятин, Наталію Семанюкову Снятин Прокоп Трач Конющки 500, Стефан Дригинич Болехів 3000, суд. Віктор Цебровський, Тернопіль 1000, Петро Смаль, Лопатин 1000, кличе: о. Гавр. Казановського Боратин, Івана Судомляк Дужак Лопатин, Якова Слоп Хмільно, о. М. Дроздовський, Шершенівці 2000, о. Юліян Бачинський, Байківці 1000, кличе: о. шамб. Ол. Малицького Шляхтичі, о. Евгена Мацелюха Зарубінці, о. Миколу Винницького Черниxівці.

Рідна Школа:

Проф. Тишинська 1000 і кличе о. кан. К. Богачевськвго, о. кан. Пенила й проф. Лакоту з Перемишля та о. О. Бачинського з Цетулі М. Скольський 500 і кличе: Гр. Маркуса Винницького і Кушніра всіх в Дрогобичі. Впов. Жертводавцям складаємо щиру подяку. — У. П. Т

Українські Інваліди.

Н. Н. Самбір 5000, Горошко, Львів, 460, Красіцький 460, Тустановський 460, Вол. Татомир як збірку громади Кавско пов. Стрий 4497, В. Старосольський 5000, Читальня „Просвіти" в Кривенькім 1700.

Просвітно-організаційний фонд Тов-а „Просвіти".

293) Антін Демус, Львів 2000, кличе: д-ра Паньчишина, Пашківського зал. адюнкта і Маріяна Демуса Львів. 294) Читальня „Просвіти" в Новошині 1000, кличе всі читальні Журавенської Філії. 295) о. Іван Галібей, Новошин 1000, кличе: о. Музичку Григорія, Голешів, о. Посацького Ярослава. Милованє і о. Левицького Володимира, Володимирці. 296) Теодозія Левицька, Честинє 1000. 297) Теодозія Витковицька, учит. Кути 1000, кличе: Василя Цалинюка, уч. Старі Кути, Мих. Гоцка учит. Міські Кути, Йосифа Рудницького коміс. дир. скарбу Заліщики і Йосифа Слюзаря міщанина, Кути. 298) Іванна Витковицька учит. Стрий 1000, кличе: Ольгу Кравчишин, учит. і Вас. Білецького учит. Стрий. 299) о. Іван Заяць, Тулиголови 1000. 300) Іван Криловський дир. друк. Шевченка 1000, кличе: Вол. Криловського, Любоміра Огоновського урядн. У. П. Т. і Гевака угр. переплетні Тов. ім. Шевченка. 301) Володимир Криловський Львів 1000, кличе: Гельцеля А., Матвійчука Миколу і Бурака Петра урядн. Банку пром. Львів. 302) Василь Щербатюк радн. суду Бережани 2000, кличе; Івана Туркевича Самбір, Володимира Козакевича Самбір і Антона Копровського Станиславів. 303) Д-р Василь Левицький Бережани 1000, кличе: Всіх товаришів зїзду в академічній гімназії у Львові в червні 1922. 304) Ангелина Блюйова Перемишль 1000, кличе; Анну Давидович Перемишль і Олену Коткову Медика. 305) о. Ярослав Посацький Милованє 1000, кличе: Читальню „Просвіти" в Милованю, Спілкову Торговлю, Михайла Греська, Михайла Чабана, Василя Чабана і Олексу Мацюка, всі в Милованю. 306) Василь Остапу Львові 1000, кличе: Гарапу Кирила, Парадюка Івана і Корпана Н. у Львові, 307) Павло Січевський в Хмільній 2000, кличе: Гриця Семенюка, Данила Лотоцького і Івана Шлюза в Хмільній, 308) Микита Хемин у Львові 1000, кличе: Йоана Генхен, Михайла Пруцінського і Йосифа Малець у Львові. 309) Маріян Капустяк в Бориславі 1000, кличе: о. Івана Ліщинського в Бориславі, проф. Север. Лещія у Львові і д-ра Юліяна Гірняка у Львові. 310) Л. Галань в Любичи кор. 1000, кличе: о. Волод. Ринявця і о. Луку Салука в Белзі. 311) Михайло Хомяк в Кремпні 1000. 312) Михайло Яремкевич 1000, в Хирові, 313) Лесь Денисюк в Бжеску 1000, кличе: д-ра Данила Сеника, Волод. Дроздовського, Омеляна Голінатого і Миколу Борща в Новім селі. 314) Анна Бірецька в Дубні 1000, 315) Гринь Гумовський в Угнові 4000, кличе: Гриня Онишкевича і Семка Трусевича в Угнові і Теодора Гумовського в Ульгівку. 316) Зоня Іванчуківна в Мразниці 2000. 317) Тадей Яримович в Коржеличах 1000, кличе: Ірину Кекишову в Дусанові, Стефанію Прокопович в Юнашкові і Марію Яримович в Насташині. 318) о. Григорій Скасків в Княжилуці 2000, кличе: о. Івана Тимкова в Рахині і д-ра Калуського в Стрию. 319) І. Лобай в Добротворі 1000, кличе: Дмитра Зінко в Виткові, Василя Вець в Угринові і о. Івана Набережного в Дмитрові. 320) Рожа Винників в Сокалі 5000, кличе: Володимиру Ріпецьку в Сокали, Софію Вінарчик в Кентах і Алексія Дорожинського в Сокали. 321) Теодор Бобак в Дмитровичах 1000, кличе: о. І. Гринчука в Матієвій, о. М. Вітошинського в Новосілці і о. М. Прокуратора в Хідновичах. 322) о. Юрко Гошко в Гордині 1000, кличе: о. Івана Крису в Ісаї, о. Осипа Бадана в Завадці і о. Матвія Демчука в Кукизові. 323) Тит Кавалець в Коломиї 1000, кличе: д-ра Романа Лаврівського, д-ра Миколу Галущинського і д-ра Володимира Гуркевича в Самборі, 324) Василь Тимняк в Глинянах 1000.

Голодній Україні.

Стрілиска нові. 5000 Мп. о. Юліян Фацієвич, Церква.

Громади: 22.580 зб. в с. Ямниці і 6 q збіжа, 21.770 зб. в с. Хриплині, 16.500 зб. в с. Гутисках 16.000 зб. в с. Росільній, 13.387 зб.

в с. Майдані-Височанці, 13.150 зб. в с. Викторівові, 11.340 і 3 q 76 кг. збіжа зб. в с. Опришківці, 8.154 зб. в с. Братківці, 5.880 зб. в с. Пасічна, 4.935 зб. в с. Бринь, 4.601 зб. в с. Хомяків і 30 кг. збіжа, 3.096 зб. в с. Забережже, 2.000 зб. в с. Чуканівка і 1 q 10 кг. збіжа, 1450 зб. в с. Добриляни і 2 q 50 кг. збіжа, 4 q 73 кг. збіжа зб. в с. Тязів, 17 кг. збіжа зб. в с. Кніжнин, 2 q 90 кг. збіжа зб. в с. Сілець,

29.500 зб. в с. Пасічна пов. Надвірна, 27.630 зб. в с. Зелена пов. Надвірна.

45.045 зб. в с. Іваниківці пов. Богородчани.

19.000 зб. в с. Глубічок пов. Борщів.

2500 зб. в с. Олеша пов. Товмач.

Парохія церкви св. Юра у Львові: 250.000 Митрополит Андрій гр. Шептицький, по 10.000 о. А. Бачинський ґен. вік., о. А. Білецький офіціял, о. Т. Войнарович, Марія Булик, по 5.000 І. Матула, О. Качмарський, по 4.000 І. Лапка, П. Біда, по 3.000 о. Л. Куницький, Н. Габа, І. Кальмук, родина Потелицьких, 2500 Т. Войдова, по 2000 С. Керик, В. Лядобрук, С. Гелей, М. Плєснарська, Т. Лукашевич, Т. і Федорчак, С. і О. Михайлишин, М. Волощук, по 1500 К. Люкасова, М. Шумський, Н. Мельник, по 1000 о. І. Алексевич, о. Д. Семчишин, С. Комаринський, Т. Іванишин, Т. Віцкар, Р. Антонів, В. Шебеняк, В. Горищук, А. Бавдига, І. Фостаківський, Д. Долган, Р. Кортяк, В. Жарський, А. Коновянський, С. Потерейко, Теодор Лозінський, Т. Білецький, І. Дацько, В. Хамхіль, В. Паньків, С. Шмирка, Т. Залінські, І. Сумик, І. і А. Лопачак, Т. Чернак, С. Пержук, М. Щербак, І. Ґофрик, О. Малець, М. Галька, С. Галабарда, М. Питель, М. Галамай, П. Галамай, І. Рогозинський, Т. Поліщук, Д. Цимбарський, Лев Антонишин, М. Шуманська, М. Стоцький, П. Галушка, П. Заневич, І. Турпало, К. Масюк, А. Жук, А. Ковальська, Д. Мандзюк, А. Волинець, Т. Плахтина, П. Олещук, С. Рудко, М. С., Кушнір Ю., С. Рак, Чемерик І. і А., П. Гевичка, В. Савяк, Т. Лозінський, 800 А. Стернак, по 600 А. Утриско, П. Наконечна, А. Жук.

Ширіть наш часопис!

ОПОВІСТКИ.

Неназваному Добродієви, який зложив на вкладкову книжочку Краєвого Союза господарських Спілок 100.000 мп. в користь Тов-а „Просвіта", Головний Виділ Тов-а „Просвіта" у Львові складає отсею дорогою щиру подяку. — За Головний Виділ Тов-а „Просвіта" у Львові: М. Галущинський м. голова, С. Маґаляс за секретаря. III. 1—1

Жіночі семінарійні курси У. П. Т. в Тернополі. Вступний іспит на І. курс семинарійних курсів відбудеться дня 31. серпня 1922. а на вищі курси в перших днях вересня. Зголошуватися належить дня 30. серпня ц. р. від 9—12 год. рано в канцелярії Управи, де можна засягнути близших інформацій. Шкільний рік розпічнеться 1. вересня 1922. — УПРАВА. 376 1—3

Всіх членів Ставропиґійського Брацтва прошу, щоби взяли участь в Богослуженню з нагоди празника Успенія Пр. Д. Марії, з осібна в процесії, яка відбудеться в неділю 27. с. м. по вечірни о год. 5·30 вечером і в великій Службі Божій в понеділок, дня 28. ц. м. о год. 10. рано. — Д-р Степан Федак. сеніор. 373

З нагоди вінчання місто повідомлень складають на Голодуючих Марія Борщівна і Іван Головінський 4000 Мп. 1—1 369

Додаткові вступні і приватні іспити до кл. І.—VIII. відбудуться в Філії акад. ґимназії 31. серпня та 1. і 2. вересня с. р. Пізнійших зголошень не приймається. — Управа філії акад. ґімн. у Львові.

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Михайло Пасіна! Ми в Підбужи коло Самбора. Місяньо у Львові, Клепарівська 14. Богдан. 329 2—3

Дрібні оголошення.

УЧЕНИКИ знайдуть уміщення за харчі. Цяхова. Потоцького 102. Львів. 378 1—3

4 ВАҐОНИ доброго сіна закупить Спілка Акційна для промислу будівельного давнійше Іван Левинський — Львів, Потоцького 58. 377 1—1

ВІЗОК на ресорах для 1 коня уживаний закупить Спілка Акційна для промислу будівельного — Львів, вул. Потоцького ч. 58. 377 а) 1—1

ПАННА стенотипістка, пишуча скоро на машині потрібна. Зголошення письменні слати: Спілка Акційна, Львів, вул. Потоцького 58. 377 б) 1—1

КОНЦІПІЄНТА з практикою провінціональною пошукуємо сейчас. Зголошення письменні або устні. Кляфтен. Львів Гофмана 9., І. поверх. 375 1—1

ДЛЯ двох учениць покій з харчем за віктуали. Зелена 54. І. поверх двері 4. 374 1—2

ПОЧАТКУЮЧИЙ кандидат нотаріяту шукає посади від 1. листопада. Ласкаві оферти слати до 1. вересня ц. р. Степан Галай, Адмін. „Гр. В.". 372 1—2

ПОШУКУЄ приміщення для дівчинки з III. кл. і хлопчика з IV. кл. ґімн. — Сухий, Любеля П. Добрусин. 371 1—1

ЛЕКЦІЯ НА СЕЛІ на рік або довше для доброго інструктора самітного або з жінкою до 6 дітий з II. і 1 III. кл. ґімн. Помешкання, паливо, світло, цілковите удержання і платня місячна 40—50 тисяч. Коні до виїзду. Обняти сейчас. — Д-р Пеленський в Комарні. Ст. зал. Комарно-Бучали. 370 1—3

МОТОРИ ропні від 6 до 120 HP. машини, млинське каміння, трансмісії, паси по конкуренційних цінах поручає „ПІЛЬОТ" Львів, Баторого 4 20—30

ОДЕН або ДВОХ УЧЕНИКІВ із VI. кл. евентуально із VII. кл. української ґимназії найде добре приміщення. Інформацій уділить Вп. п. Е. Головкова, Ринок ч. 10. 332 3—3

ПРОДАМ Американцям дім з великим огородом в Сокалі. П. Мазурок. 298 3—5

ТОКАРНІ, Стругачки, Вертячки, Гиблярки, Тасьмові пили, Циркулярки, Кружляки, Вінди, Трансмісії, Паси поручає „Пільот". Львів Баторого 4. 1277б) 0—30

ХЛОПЦІВ до кушнірства прийму, вимагаю середну школу від першої, солідність, послух, сприт і поруку родичей. Львівські мають першенство. Карпяк, Куркова 11 а. 333 а) 3—5

ПАННА інтеліґентна, образована, що має маєток нерухомий, навяже переписку в матримоніял. ц лиз мущиною на відповіднім становищі. Ласкаві зголошення до Адміністрації під „Amor omnia vincit". 349 2—2

ТОВ „СОКІЛ" Глубічок п. Озеряни коло Чорткова, пошукує інструктора до вивчення орхестри на дутих інструментах. Платня після умови. Зголошення приймає о. Антін Казновський. 353 2—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма

З друкарні Спілки „Діло"